

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **N. B. H.**
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 6. 2020, č. j. MV-74442-4/SO-2020

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 12. 6. 2020, č. j. MV-74442-4/SO-2020, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 6. 4. 2020, č. j. OAM-5976-10/DP-2020, jímž bylo zastaveno správní řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neboť žalobce podal žádost o vydání povolení na území, ač k podání žádosti na území nebyl oprávněn.

II.

Žaloba

2. Žalobce svou žalobu v prvním okruhu žalobních námitek odůvodnil tím, že správní orgány své rozhodnutí založily na řízení o žádosti žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, vedené před Ministerstvem vnitra pod sp. zn. OAM-6685/ZM-2019, přičemž žalobce napadl konečné rozhodnutí vydané v jiném řízení žalobou, již projednává zdejší soud v řízení vedeném pod sp. zn. 77 A 49/2020. Mohl-li však mít výsledek jiného soudního řízení dopad na výsledek projednávaného správního řízení, měly správní orgány řízení přerušit podle § 64 ve spojení s § 57 odst. 2 správního řádu. Žalobce dále uvedl, že k zániku zaměstnanecké karty žalobce, o níž je napadené rozhodnutí opřeno, nedošlo. Žalobce argumentoval tím, že mu byl udělen překlenovací štítek v řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty oprávněně a opravňoval žalobce k podání žádosti na území, přičemž nedošlo k zániku zaměstnanecké karty žalobce a v jiném řízení nebylo meritorně rozhodnuto s ohledem na jiné soudní řízení a přiznání odkladného účinku žalobě v něm. Správní orgány se řádně nevypořádaly s jeho námitkou ohledně případného nezrušení překlenovacího štítku k předejití nejasností. Žalobce s odkazem na rozhodnutí Ministerstva vnitra čj. OAM-249764/MC-2017 ze dne 19. 10. 2019 zdůraznil, že prvostupňový orgán mohl vydat usnesení o zrušení překlenovacího štítku v době jeho platnosti. Skutečnost, že platnost překlenovacího štítku zanikla před vydáním prvoinstančního rozhodnutí, nemá vliv na řízení, přičemž překlenovací štítek byl vydán oprávněně a prvostupňový orgán byl ostatně ve vztahu k jeho zrušení nečinný.
3. Druhou žalobní námitkou bylo nedostatečné posouzení přiměřenosti rozhodnutí podpořená žalobcem odkazy na rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 5 Azs 46/2016-53 ze dne 31. 5. 2018, čj. 5 Azs 47/2016-57 ze dne 31. 5. 2018 a čj. 6 Azs 21/2016-46 ze dne 10. 5. 2018. Žalovaná nezohlednila, že přes obnovení fungování zastupitelského úřadu v Hanoji prakticky není možné získat termín k podání žádosti o pobytové oprávnění. Dále žalovaná řádně neposoudila přiměřenost dopadů rozhodnutí do života žalobce, jeho manželky a dítěte, kdy žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Azs 81/2016-33 ze dne 25. 5. 2016. Žalobce dodal, že na území žije s manželkou a dítětem, nar. 11. 4. 2019, fixovaným na žalobce. V případě vycestování žalobce by dále žalobcova manželka musela zajistit dítě jak péčí, tak výživou sama. Žalobce poukázal s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 102/2013-31 ze dne 22. 9. 2003, čj. 5 Azs 383/2019-46 ze dne 14. 2. 2020, čj. 5

Azs 347/2019-36 ze dne 27. 3. 2020 a čj. 5 Azs 404/2019-28 ze dne 16. 3. 2020 na porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a čl. 5 odst. 5 směrnici Rady č. 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny.

4. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že platnost zaměstnanecké karty žalobce zanikla dne 25. 8. 2019 ze zákona vzhledem k zániku pracovního poměru žalobce a nikoli usnesením o zastavení řízení o této žádosti, bez ohledu na odkladný účinek přiznaný žalobě v jiném soudním řízení.
6. Pokud jde o žalobní argumentaci vztahující se k překlenovacímu štítku a přiměřenosti rozhodnutí, pak žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 10 Azs 249/2016-47 ze dne 23. 3. 2017 a na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde tyto odvolací námitky vypořádala. Žalovaná doplnila, že z povahy překlenovacího štítku muselo být žalobci zřejmé, že nejde o pobytové oprávnění. Dále žalovaná uvedla, že žalobce je v produktivním věku, může se žít v domovském státě a finančně rodinu podporovat na dálku. Nebo žalobce může žít ve Vietnamu s rodinou, kdy jeho starší potomek nemá na území povolen pobyt a má bydliště ve Vietnamu, kdy žalobce aktuálně ani na území není oprávněn vykonávat žádnou výdělečnou činnost. Žalovaná zdůraznila, že napadené rozhodnutí mělo procesní charakter, nebyla povinna vyhledávat důkazy osvědčující nepřiměřenost rozhodnutí a výslovně se vyjadřovat ke všem kritériím § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobní tvrzení o nemožnosti podat pobytovou žádost na zastupitelském úřadu žalobce neprokázal.
7. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Replika

8. Žalobce v replice uvedl, že závěry žalovanou odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 10 Azs 249/2016-47 ze dne 23. 3. 2017 byly s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod modifikovány jeho rozsudkem čj. 5 Azs 383/2019-40 ze dne 14. 2. 2020. Dále žalobce k nemožnosti podat pobytovou žádost na zastupitelském úřadu odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze čj. 2 A 31/2020-36 ze dne 24. 8. 2020.

V.

Vyjádření účastníků při jednání

9. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.
10. Žalobce rozvedl svou žalobní argumentaci tak, že spornou žádost podal dne 11. 3. 2020 v době, kdy byl oprávněn na území pobývat. K nabytí právní moci rozhodnutí, jímž bylo zastaveno řízení o prodloužení zaměstnanecké karty žalobce došlo totiž až dne 13. 3. 2020 a do tohoto data svědčil žalobci překlenovací štítek. Žalobce zdůraznil, že

žalobce byl následně oprávněn k pobytu na území z titulu správní žaloby proti rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobce o prodloužení zaměstnanecké karty a jejího odkladného účinku. Podle žalobce správní orgány učinily chybný závěr o zániku zaměstnanecké karty podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť vycházely jen ze sdělení zaměstnavatele úřadu práce, které ve smyslu § 48 odst. 3 písm. a) zákoníku práce chybně odkazovalo na nevykonatelné rozhodnutí ze dne 14. 6. 2019. Správní orgány měly řádně posoudit zánik zaměstnanecké karty v situaci, kdy neměly k dispozici ani dohodu o skončení pracovního poměru, ani výpověď, ani okamžité skončení pracovního poměru. Této povinnosti správní orgány nedostály, kdy jejich závěr o zániku zaměstnanecké karty žalobce nebyl prokázán.

11. Žalovaná setrvala na závěru, že spornou žádost žalobce podal poté, co jeho zaměstnanecká karta zanikla. Žalovaná zdůraznila, že žalobce nenapadl rozvázání pracovního poměru žalobou. Žalovaná dodala, že žalobcem v žalobě odkazované judikáty k nepřiměřenosti rozhodnutí se vztahují k meritorním a nikoli procesním rozhodnutím, o které v posuzované věci jde. Dále odkázala k přiměřenosti na rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 1 Azs 46/2020-40 ze dne 24. 9. 2020 a čj. 7 Azs 5/2019-27 ze dne 14. 3. 2019.

VI.

Posouzení věci soudem

12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VII.

Rozhodnutí soudu

13. Žaloba je důvodná.
14. Dne 11. 3. 2020 podal žalobce Ministerstvu vnitra na území ČR žádost o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců za účelem soužití rodiny na území. V žádosti žalobce uvedl, že na území žije jeho manželka a jedno jeho dítě, roč. 2019, a že druhé žalobcovo dítě, ročník 2015, rodiče žalobce a žalobcova sestra žijí ve Vietnamu.
15. Správní spis obsahuje ve vztahu ke klíčové otázce zániku zaměstnanecké karty žalobce dvě listiny.
16. První listinou je sdělení zaměstnavatele žalobce (WITTE Nejdek spol. s r. o.) ze dne 27. 6. 2019, jímž zaměstnavatel sdělil ve věci zaměstnanecké karty žalobce úřadu práce, že zaměstnání žalobce u zaměstnavatele skončilo dne 25. 6. 2019 „na základě rozhodnutí MV o neprodloužení pobytu“ (dále jen „sdělení zaměstnavatele“).
17. Druhou listinou je usnesení správního orgánu prvního stupně čj. OAM-6685-28/ZM-2019 ze dne 16. 12. 2019 (dále jen „rozhodnutí z 16. 12. 2019“), jež nabylo právní moci dne 13. 3. 2020, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty ze dne 4. 2. 2019 s odkazem na § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu z důvodu zániku práva, jehož se řízení týká. Toto rozhodnutí je odůvodněno tím, že dne 14. 6. 2019 vydal správní orgán rozhodnutí čj. OAM-6685-15/ZM-2019, jímž

žádost žalobce zamítl, ovšem toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobce rozhodnutím žalované ze dne 10. 10. 2019, které nabylo právní moci dne 15. 10. 2019, zrušeno. Jelikož správní orgán prvního stupně obdržel sdělení zaměstnavatele, dne 5. 11. 2019 vyzval zaměstnavatele ke sdělení, na základě jakého dokladu a k jakému dni došlo k ukončení pracovního poměru žalobce. Zaměstnavatel sdělil správnímu orgánu, že pracovní poměr zanikl k 25. 6. 2019 na základě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 14. 6. 2019 čj. OAM-6685-15/ZM-2019. Správní orgán zastavení řízení odůvodnil tím, že pracovní poměr žalobce zanikl ke dni 25. 6. 2019, a proto jeho zaměstnanecká karta zanikla podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců dnem 25. 8. 2019.

18. Soud vyšel z toho, že podle ustálené judikatury (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 16/2003-56 ze dne 12. 10. 2004) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a proto se soud zabýval jak odůvodněním prvoinstančního rozhodnutí, tak i potvrzujícího napadeného rozhodnutí.
19. Prvoinstančním rozhodnutím bylo řízení o žádosti žalobce zastaveno podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že žalobce podal žádost na území, ač k tomu nebyl oprávněn. Prvoinstanční orgán vyšel z toho, že žalobce na území oprávněně pobýval od 29. 5. 2017 do 28. 5. 2019 na základě zaměstnanecké karty, zpočátku pro práci pro zaměstnavatele A. K., poté na základě žádosti žalobce o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele od 3. 1. 2018 pro zaměstnavatele WITTE Nejdek, spol. s r. o. Dne 4. 2. 2019 podal žalobce žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty pro zaměstnavatele WITTE Nejdek spol. s r. o. a o žádosti bylo vedeno jiné správní řízení, jež bylo ukončeno zastavením jiného správního řízení rozhodnutím z 16. 12. 2019, které nabylo právní moci dne 13. 3. 2020, z důvodu, že zaměstnání žalobce u WITTE Nejdek spol. s r. o. bylo podle sdělení tohoto zaměstnavatele úřadu práce ukončeno ke dni 25. 6. 2019. Žalobce v šedesátidenní lhůtě od 25. 6. 2019 ani nepodal žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 7. 2019, ani neučinil oznámení o změně zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 31. 7. 2019, proto jeho zaměstnanecká karta zanikla ke dni 25. 8. 2019. Skutečnost, že byl dne 23. 9. 2019 žalobci v době, kdy již nebyl oprávněn pobývat na území, chybně vylepen překlenovací štítek ve smyslu § 47 odst. 11 zákona o pobytu cizinců s platností do 23. 3. 2020, nemění nic na neoprávněném pobytu žalobce na území, kdy prvoinstanční orgán odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 Azs 248/2016-32 ze dne 17. 1. 2017. Prvoinstanční orgán uzavřel, že ke dni 11. 3. 2020, kdy žalobce podal žádost, nebyly splněny zákonné podmínky pro podání žádosti na území.
20. Prvoinstanční rozhodnutí napadl žalobce odvoláním, v němž vedle námitky nepřiměřenosti rozhodnutí s odkazem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a na čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte uvedl, že prvoinstanční rozhodnutí ze dne 14. 6. 2019 bylo zrušeno a že závěr správních orgánů o zániku zaměstnanecké karty není správný.
21. Napadené rozhodnutí aprobovalo právní závěry rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaná zdůraznila, že platnost zaměstnanecké karty žalobce zanikla nikoli pravomocným zamítavým rozhodnutím, ale ze zákona uplynutím šedesátidenní lhůty od ukončení pracovního poměru, kdy po 25. 8. 2019 žalobci nesvědčila fikce pobytu

z titulu podané žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Žalovaná zdůraznila, že měl-li žalobce za to, že jeho pracovní poměr trvá, měl se se zaměstnavatelem dohodnout na zpětvzetí výpovědi či podat žalobu na určení neplatnosti ukončení pracovního poměru. Žalobci chybně vydaný překlenovací štítek hrál roli v řízení o správním vyhoštění, avšak nezaložil ani nezměnil platnost pobytového oprávnění žalobce, kdy žalovaná odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 5 Azs 98/2015-32 ze dne 28. 8. 2015 a čj. 2 Ans 1/2009-71 ze dne 31. 5. 2010. Žalovaná uzavřela, že žalobce dne 11. 3. 2020 pobýval na území na základě osvědčení v podobě překlenovacího štítku, ale tento nezaložil žalobci právo k pobytu ani právo k podání žádosti o dlouhodobý pobyt za jiným účelem. Žalovaná dodala, že v době vydání prvoinstančního rozhodnutí již skončila platnost překlenovacího štítku, kdy jeho zrušení by nemělo vliv na posouzení žádosti žalobce. Dále se žalovaná věnovala přiměřenosti rozhodnutí.

22. Soud vyšel z následující právní úpravy.
23. § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců stanoví, že se usnesením zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.
24. Podle § 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců podává cizinec žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na zastupitelském úřadu.
25. § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců stanoví, že v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem může cizinec žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podat na území ministerstvu. Žádost nelze na území ministerstvu podat, pokud cizinec na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území po dobu kratší než 6 měsíců nebo na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem sezónního zaměstnání.
26. Podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění ke dni 25. 6. 2019 platilo, že platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo ke které byl udělen souhlas ministerstva podle § 42g odst. 7 nebo 8; to neplatí, pokud se jedná o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti.
27. Podle § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění ke dni 25. 6. 2019 platilo, že byla-li v době platnosti zaměstnanecké karty poté, co skončil pracovněprávní vztah podle odstavce 1, podána žádost o udělení souhlasu ministerstva podle § 42g odst. 7, platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději dnem právní moci rozhodnutí, kterým nebyl souhlas ministerstva udělen.
28. Podle § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění ke dni 25. 6. 2019 platilo, že za podmínek stanovených v odstavci 1 zaniká i oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4, pokud toto oprávnění vzniklo podáním žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty.
29. § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že zaměstnaneckou kartou se rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla

zaměstnanecká karta vydána.

30. Popsanou právní úpravu v poměrech posuzované věci vykládá soud tak, že řízení o žádosti musí být zastaveno v případě, kdy cizinec podal na území o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, i když v době podání žádosti na území nepobýval na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem.
31. Pro rozhodnutí soudu bylo tedy klíčové posoudit, zda vzhledem k odůvodnění správních rozhodnutí ob stojí závěr, že dne 11. 3. 2020, kdy žalobce podal žádost, žalobce nedisponoval zaměstnaneckou kartou. Jak vyplývá z citovaných odůvodnění prvoinstančního a napadeného rozhodnutí, správní orgány totiž opřely důvod zastavení řízení o žádosti žalobce výlučně o to, že žalobce nebyl dne 11. 3. 2020 oprávněn podat žádost na území, protože jeho zaměstnanecká karta zanikla již dnem 25. 8. 2019. Závěr o zániku zaměstnanecké karty správní orgány dovodily výlučně ze sdělení zaměstnavatele a z rozhodnutí z 16. 12. 2019. Pokud správní orgány řízení o žádosti žalobce skončily procesně napadeným rozhodnutím, byly odpovědné za prokázání skutečností, jimiž důvod procesního skončení řízení odůvodnily.
32. Soud předesílá, že žádná ze dvou listin popsanych v předchozím bodě není závazným podkladem pro rozhodnutí podle § 50 odst. 4 správního řádu, protože jejich závaznost není stanovena zákonem. To znamená, že správní orgány v posuzované věci byly povinny oba podklady rozhodnutí hodnotit podle své úvahy (viz § 50 odst. 4 správního řádu) s tím, že byly povinny zjišťovat skutkový stav, o němž nebyly důvodné pochybnosti v rozsahu potřebném pro jejich rozhodnutí (viz § 3 správního řádu). Zároveň ani jedna ze dvou předmětných listin není závazným pravomocným rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce ve smyslu § 57 odst. 3 správního řádu, kdy sdělení zaměstnavatele tím být z podstaty nemůže a výrok rozhodnutí z 16. 12. 2019 otázku, zda a kdy zaměstnanecká karta žalobce zanikla, neřešil.
33. V posuzovaném řízení byla otázka, zda ke dni 11. 3. 2020 zaměstnanecká karta žalobce zanikla, předběžnou otázkou ve smyslu ustanovení § 57 správního řádu. Správní orgány, při neexistenci rozhodnutí příslušného orgánu o předběžné otázce, zvolily postup podle ustanovení § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, tj. učinily si o předběžné otázce úsudek vlastní. Závěr správních orgánů o tom, že zaměstnanecká karta žalobce zanikla ke dni 25. 8. 2019, učiněný pouze na podkladě zmíněných dvou listin, však není správný. Předběžná otázka vyplývající z § 63 zákona o pobytu cizinců byla otázkou spadající jak do práva soukromého (skončení pracovněprávního vztahu ve smyslu § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je totiž nutno posuzovat podle právní úpravy zákoníku práce v §§ 48 až 73a), tak i práva veřejného (podle § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je relevantní, zda po skončení pracovněprávního vztahu byla podána žádost o udělení souhlasu ministerstva podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Je tedy zřejmé, že pro vyřešení otázky, zda a kdy zaměstnanecká karta žalobce zanikla, bylo v první řadě pořadem soukromého práva nutné zjistit, zda a kdy skončil pracovní poměr žalobce v souladu s § 48 zákoníku práce. Jelikož rozhodnutí civilního soudu o skončení pracovního poměru žalobce u zaměstnavatele absentovalo a tato soukromoprávní otázka nemůže být meritorně předmětem správního rozhodnutí, musel být případný závěr o skončení pracovního poměru žalobce u zaměstnavatele správními orgány řádně prokázán.
34. Podle § 48 odst. 1 zákoníku práce může být pracovní poměr rozvázán jen dohodou,

výpovědí, okamžitým zrušením, nebo zrušením ve zkušební době.

35. Podle § 48 odst. 3 zákoníku práce končí pracovní poměr cizince také
- a) dnem, kterým má skončit jejich pobyt na území České republiky podle vykonatelného rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu,
 - b) dnem, kterým nabyl právní moci rozsudek ukládající těmto osobám trest vyhoštění z území České republiky,
 - c) uplynutím doby, na kterou bylo vydáno povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu zaměstnání vyžadujícího vysokou kvalifikaci.
36. Z prvoinstančního rozhodnutí ani napadeného rozhodnutí nelze zjistit, jaký způsob zániku pracovního poměru žalobce (tj. zda pracovní poměr zanikl podle § 48 odst. 1 nebo odst. 3 zákoníku práce) ke dni 25. 6. 2019 měly správní orgány za zjištěný. Správní orgány se omezily na zjištění, že pracovněprávní vztah žalobce skončil 25. 6. 2019. Takový závěr však ze dvou popsanych podkladů rozhodnutí nevyplývá.
37. Ze sdělení zaměstnavatele vyplývá jen tvrzení zaměstnavatele, že ke dni 25. 6. 2019 měl zaniknout pracovněprávní vztah žalobce z důvodu neidentifikovaného rozhodnutí ministerstva vnitra o neprodloužení pobytu. Z takového tvrzení zaměstnavatele by vyplývalo, že pracovní poměr žalobce neskončil podle § 48 odst. 1 zákoníku práce, tj. v důsledku dohody žalobce a zaměstnavatele ani jednostranného právního jednání žalobce nebo zaměstnavatele (výpověď, okamžité zrušení, zrušení ve zkušební době). Z obsahu sdělení vyplývá, že zaměstnavatel je toho názoru, že pracovní poměr žalobce skončil podle § 48 odst. 3 písm. a) zákoníku práce dnem 25. 6. 2019, protože v tento den měl skončit jeho pobyt na území České republiky podle vykonatelného rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. Toto však z obsahu spisu nevyplývá a správní orgány své rozhodnutí ani neopřely o to, že by podle § 48 odst. 3 písm. a) zákoníku práce dne 25. 6. 2019 měl skončit pobyt žalobce na území České republiky podle vykonatelného rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. Shrnuto, sdělení zaměstnavatele skončení pracovního poměru žalobce u zaměstnavatele ke dni 25. 6. 2019 neprokazuje.
38. Pokud jde o druhý podklad rozhodnutí, o nějž správní orgány napadené rozhodnutí opřely, tj. rozhodnutí z 16. 12. 2019, pak to se opírá jen o sdělení zaměstnavatele (výše je vysvětleno, že toto důkazem o zániku pracovního poměru ke dni 25. 6. 2019 není) a odpověď zaměstnavatele na výzvu správního orgánu, že pracovní poměr zanikl k 25. 6. 2019 na základě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 14. 6. 2019 čj. OAM-6685-15/ZM-2019. Soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 14. 6. 2019 čj. OAM-6685-15/ZM-2019 není součástí správního spisu. Rozhodnutí z 16. 12. 2019 však není odůvodněno tím, že dnem 25. 6. 2019 se stalo vykonatelným rozhodnutí ze dne 14. 6. 2019 čj. OAM-6685-15/ZM-2019, podle kterého měl skončit žalobcův pobyt na území České republiky, neboť povolení žalobce k pobytu bylo zrušeno. Shrnuto, ani rozhodnutí z 16. 12. 2019 skončení pracovního poměru žalobce u zaměstnavatele ke dni 25. 6. 2019 neprokazuje, neboť se opírá výlučně o sdělení zaměstnavatele.
39. Soud zdůrazňuje, že v nyní souzené věci to byly právě správní orgány, které do řízení vnesly argumentaci, že platnost zaměstnanecké karty žalobce zanikla ke dni 25. 8. 2019 z důvodu uvedeného v § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Bylo proto jejich

povinností v řízení shromáždit a provést důkazy v takovém rozsahu a obsahu, které by takový závěr odůvodňovaly. Současně bylo povinností správních orgánů přihlédnout ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, a řádně se vypořádat též s tvrzeními žalobce, kterými zpochybňoval jejich závěry. Těmto svým povinnostem při zjišťování skutkového stavu však správní orgány nedostály (shodně bod 18 rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 7 Azs 62/2020-36 ze dne 22. 10. 2020).

40. Žalobce v řízení před správními orgány tvrdil, že prvoinstanční rozhodnutí ze dne 14. 6. 2019 bylo zrušeno a že závěr správních orgánů o zániku zaměstnanecké karty není správný. Správní orgány byly povinny řádně prokázat skončení pracovního poměru žalobce ke dni 25. 6. 2019, pokud chtěly řízení zastavit z důvodu zániku zaměstnanecké karty ke dni 25. 8. 2019. Pro posouzení této otázky nejsou dostačující sdělení zaměstnavatele a rozhodnutí z 16. 12. 2019, které se odvolává pouze na sdělení zaměstnavatele. Jakkoli sdělení zaměstnavatele mohlo v řízení o žádosti žalobce sloužit jako jeden z důkazních prostředků pro zjištění zániku pracovního poměru žalobce, toto sdělení (ve spojení s rozhodnutím ze dne 16. 12. 2019, které se na sdělení odvolává) neposkytuje dostatečnou oporu pro závěr přijatý správními orgány. Předmětná právní otázka zániku pracovního poměru žalobce tak podle soudu dosud nebyla řádně posouzena. Správní orgány tak dostatečně neobjasnily skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci. Tvrzení o tom, že žalobce na území podal žádost v době, kdy k tomu nebyl oprávněn, do řízení vnesly právě správní orgány (nikoli žalobce). Bylo proto na správních orgánech, aby shromáždily dostatek podkladů, který by jejich závěr odůvodnily.
41. K argumentaci žalované v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že závěr o skončení pracovního poměru ke dni 25. 6. 2019 je prokázán i tím, že se žalobce se zaměstnavatelem nedohodl na zpětvzetí výpovědi ani nepodal žalobu na určení neplatnosti ukončení pracovního poměru, soud uvádí následující: Žalované nelze přisvědčit, protože ve správním řízení nebylo zjištěno a není tím ani ve správních rozhodnutích argumentováno, že by zaměstnavatel dal žalobci výpověď z pracovního poměru, tudíž úvahy o jednání o jejím zpětvzetí jsou mimoběžné. Pokud jde o žalobu na určení neplatnosti ukončení pracovního poměru, pak takovou žalobu v případě skončení pracovního poměru podle § 48 odst. 3 písm. a) zákoníku práce podat není možné (srov. § 72 zákoníku práce).
42. Soud konstatuje, že správní orgány opřely svůj závěr o skončení pracovního poměru žalobce u zaměstnavatele ke dni 25. 6. 2019, jenž je podmínkou pro další úvahy vedoucí k závěru, že žalobcova zaměstnanecká karta zanikla k 25. 8. 2019, o sdělení zaměstnavatele a rozhodnutí z 16. 12. 2019, aniž lze z těchto dvou podkladů rozhodnutí takový závěr učinit. Klíčový závěr o skončení pracovního poměru žalobce u zaměstnavatele ke dni 25. 6. 2019 tak nemá oporu ve spisu a správní orgány se dopustily procesního pochybení, které mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť v takovém případě byly povinny o žádosti žalobce rozhodnout věcně a nikoli procesně. V dalším řízení tedy správní orgány, budou-li chtít řízení o žádosti žalobce zastavit z důvodu zániku zaměstnanecké karty, takový závěr řádně opřou o podklady rozhodnutí, nebo o žádosti žalobce rozhodnou meritorně.
43. Žalobní námitka, že závěr správních orgánů, že pracovní poměr žalobce zanikl ke dni 25. 6. 2019 a jeho zaměstnanecká karta zanikla ke dni 25. 8. 2019, není správný, byla tedy důvodná. Vzhledem k tomu by bylo nadbytečné zabývat se ostatními žalobními

námitkami – že správní řízení mělo být přerušeno vzhledem k řízení vedenému zdejším soudem pod sp. zn. 77 A 49/2020, že žalobce opravňoval k podání žádosti na území udělený překlenovací štítek v řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty a že je napadené rozhodnutí nepřiměřené. Vzhledem k tomu se soud ani nevyjadřuje k usnesení prvoinstančního orgánu ze dne 19. 10. 2017 čj. OAM – 249764/MC-2017, které žalobce přiložil k žalobě, aniž ho označil jako důkaz (viz vyjádření žalobce při jednání soudu), neboť se týkalo otázky překlenovacího štítku.

44. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VIII.

Náklady řízení

45. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II tohoto rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nebyla v řízení úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalobci přiznal soud náhradu nákladu řízení v celkové výši 16 342 Kč v rozsahu výslovně uplatněném žalobcem při jednání soudu. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 12 342 Kč, kterou tvoří odměna za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast u soudního jednání dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu), 3 paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a 21 % DPH ze součtu těchto částek ve výši 2 142 Kč. Dále jde o zaplacené soudní poplatky v celkové výši 4 000 Kč. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. Lhůta k plnění nákladů řízení byla stanovena podle § 160 odst. 1 in fine o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. s přihlédnutím k možností žalované tuto platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 12. ledna 2021

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

